

Gottschick Éva Kislánykorában

Ez a lányom, Gottschick Éva, amikor hét-nyolc éves volt, 1956-57-ben. Azt hiszem, itt, Brassóban készült a kép. Abban az időben balettórákra járt, és szerettem volna, hogy legyen egy képe balettruhában. Mielőtt Éva megszületett volna, 1951-ben, a férjemet [Farkas Albert] áthelyezték Brassóba, és amint lakást szerzett, mi is odaköltöztünk, Éva akkor három hetes volt. Én Marosvásárhelyen szültem meg, mert Csíkszeredában nem volt kórház és szakorvos, és anyám nem akart otthagyni, ha valamilyen gond vagy zavar lépett volna fel, az veszélyes lett volna. Minthogy a férjem húga [Maros]Vásárhelyen lakott, nála szálltam meg, ott szültem. Amikor Éva nagyon kicsi volt, megtartottuk a családban a keresztény ünnepeket is. Volt egy szomszédasszonyunk, akinek volt egy kislánya, Évával egyidős. Újévre télifát állítottunk, mert a kislány sírt [A szocializmus idején nem volt szabad karácsonyfát díszíteni, csak újévkor volt szabad ún. télifát állítani. - A szerk.]. Hogy mondhattam volna egy kétéves gyerekek, hogy te zsidó vagy és a másik keresztény? Nem lehetett, sírt. De amikor megnőtt, megmondtam neki, hogy ő zsidó, és megértette, hogy nálunk azt nem ünneplik. Évát felöltöztettem Purimra, amikor a zsinagógában volt, később járt kórusra. Nem hiszem, hogy adtam neki hanuka-ajándékot, Hanuka alkalmával, de hát mindig volt zsebpénze [Vagyis Hanukakor nem kapott hanukageltet. - A szerk.]. A lányom, miután leérettségizett, két évig a bukaresti testnevelési főiskolára járt, majd egy hároméves elektrotechnikai tanfolyamot végzett. Éva az országban dolgozott, a volt ICRM-nél, villamos számológépekkel, akkor jelentek meg először, legalább is itt, Brassóban. Itt házasodott meg, Roland Gottschickkel, aki nem zsidó, hanem szász, 1972-ben. Csak polgári szertartás volt. Bosszút akart állni a volt udvarlóján, aki az első szerelme volt. Összevesztek, nem tudom, milyen problémájuk volt. Nem volt nagyon kóser. Persze Roland ügyében sem igen értettünk egyet, különösen, ha figyelembe vesszük a családjuk múltját, megmondtam, hogy nem lesz jó vége, úgy is lett. Barbara, az unokám 1975-ben született. A lányom 1990 elején Németországba települt a családjával, a férjével és a lányával. Én nem értettem egyet azzal, hogy Éva Németországba menjen, de hát mit tehettem, nem verhettem szét egy családot. Nem szerettem kezdettől ezt a házasságot, de a mai fiatalokkal nem lehet beszélni, hiába próbálkozik az ember. Amikor először voltam a lányomnál Németországban, három hónapig kellett várni a vízumra, 1992-ben. Három hónapig vártam, pont, mint a kommunizmus idején. Úgy bántak velünk Nagyszebenben a

konzulátuson, mint az állatokkal, mintha mind cigányok lettünk volna. Most Éva könyvelőként dolgozik, Niederhausenben. Külön él a férjétől, de nem váltak el, nem egyezett a személyiségük, Roland nagyon zárkózott, furcsa ember.